

Sygn. akt I C 365/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwoty:

a. 3.182,86 złotych (trzy tysiące sto osiemdziesiąt dwa 86/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 27 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;

b. 1.262 złote (tysiąc dwieście sześćdziesiąt dwa) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie.

Syg. akt I C 365/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 stycznia 2017 r. powódka T. S., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o: zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3.381,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że dochodzona kwota 3.381,64 stanowiła różnicę pomiędzy wysokością szkody w wysokości 5.792,87 zł a kwotą wypłaconą przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego w kwocie 2.411,23 zł. Kwota 3.381,64 zł była dochodzona od towarzystwa ubezpieczeń, w którym ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej sprawca szkody w wyniku, której uszkodzeniu uległ samochód K. N. i M. N. marki T. o numerze rejestracyjnym (...).

/pozew k. 2-7/

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 lipca 2017 r. (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, podniósł, iż nie uznaje powództwa i wniósł o oddalenie powództwa; zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że przedmiotem sporu między stronami była wysokość stawki rbg oraz rodzaj części użytych do naprawy pojazdu. Powód przyjął stawkę 100 zł/rbg, zaś w ocenie pozwanego uzasadniona była stawka 60 zł/rbg. Jednak, zdaniem pozwanego, poszkodowany nie przedłożył faktury za naprawę pojazdu, zatem nie można było jednoznacznie ustalić, jakie części zostały użyte do naprawy i jaka stawka rbg obowiązywała w danym zakładzie naprawczym. Nie okazano ubezpieczycielowi pojazdu po dokonaniu naprawy. Pozwany podniósł, że kosztorys strony powodowej określa maksymalny koszt naprawy pojazdu, co nie przesądza o tym, że taka była wysokość szkody. W dacie szkody był to pojazd 10-letni, zatem do naprawy mogły być też użyte inne części, nie tylko oryginalne producenta. Pozwany nie kwestionował kwoty wypłaconego odszkodowania w postępowaniu likwidacyjnym w kwocie 2.411,23 zł.

/odpowiedź na pozew k. 49-50/

Powódka podtrzymała stanowisko w sprawie w replice na odpowiedź na pozew z dnia 13 lipca 2017 r. stwierdzając, że stanowisko pozwanego jest niezasadne. Według strony powodowej poszkodowanemu w kolizji samochodowej należało się odszkodowanie m. in. ustalone na podstawie opinii rzeczoznawcy bez przekładania żadnych faktur, czy też rachunków. Według powódki w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego pozwany obowiązany był zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Wydatki te obejmują koszty robocizny oraz części nowych oferowanych przez producenta samochodu (tzw. części oryginalnych). Nie można na poszkodowanego przenosić ryzyka zastosowania części pochodzących od innych producentów (tzw. zamienników). W niniejszej sprawie brak było jakichkolwiek okoliczności świadczących o tym, że zamontowane w samochodzie części i podzespoły podlegające wymianie były niefabryczne (nieoryginalne) lub też uszkodzone, tj. przed kolizją.

/replika powódki na odpowiedź na pozew k. 63-72/

Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

W dniu 16 stycznia 2014 r. doszło do kolizji samochodowej, w której poszkodowani zostali K. N. i M. N., współwłaściciele samochodu osobowego marki T. o numerze rejestracyjnym (...). Samochód sprawcy kolizji ubezpieczony był w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) w (...) S.A. z siedzibą w W., nr szkody (...). Do kolizji doszło wskutek niezachowania przez sprawcę zdarzenia drogowego należytej staranności, wymaganej dla uczestnika ruchu drogowego.

/bezsporne/

Na zlecenie ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia drogowego w dniu 22 stycznia 2014 r. dokonane zostało oszacowanie kosztorysowe naprawy pojazdu poszkodowanych. Z przedstawionej wyceny wykonanej przez kosztorysanta ubezpieczyciela, dokonanej na podstawie systemu AUDATEX nr (...) wynika, że całkowity koszt naprawy pojazdu wyniósł 2.411,23 brutto. Pozwany dokonał wypłaty kwoty 2.411,23 zł tytułem odszkodowania.

/kosztorys z dnia 22.01.2014 r. k. 11-13, decyzja pozwanej z dnia 24.01.2014 r. k. 14/

Powódka umową cesji z dnia 23 listopada 2016 r. nabyła w drodze przelewu wierzytelność K. N. i M. N. względem pozwanej w zakresie odszkodowania tytułem naprawienia szkody powstałej w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 16 stycznia 2014 r.

/umowa przelewu wierzytelności k. 15-16/

W chwili wypadku poszkodowani K. N. i M. N. byli jedynymi współwłaścicielami samochodu, który nie był przedmiotem umowy leasingu, ani nie był obciążony prawami osób trzecich. Samochód ten był w dobrym stanie, nie posiadał wcześniejszych uszkodzeń w zakresie objętym kolizją, zamontowane były w nim części oryginalne, a

także według najlepszej wiedzy współwłaścicieli pojazd był bezwypadkowy. Poszkodowani K. N. i M. N. nie byli przedsiębiorcami i nie byli płatnikami podatku VAT.

/oświadczenie o stanie pojazdu przed szkodą k. 23/

W dniu 25 listopada 2016 r. powódka dokonała ponownej wyceny szkody powstałej w samochodzie cedentów. Kalkulację naprawy wykonał T. B. Rzeczoznawstwa i Usług (...). Według strony powodowej wymieniony kosztorys naprawy wykonany w systemie AUDATEX opiewa na kwotę 5.792,87 zł.

/kosztorys naprawy nr 346/AN/16 z dnia 25.11.2016 r. k. 17-21/

Szacunkowy koszt naprawy samochodu T. (...) nr rej. (...) po kolizji drogowej w dniu 16 stycznia 2014 r. uwzględniający zakres uszkodzeń i kwalifikacje elementów uszkodzonych wynikające z analiz stanowisk stron postępowania i dokumentacji fotograficznej sporządzonej przez stronę pozwaną – w tym konieczność wykonania wszystkich czynności techniczno – technologicznie niezbędnych do jego odbudowy (skutecznego usunięcia wszystkich uszkodzeń), pozwalający udzielić stosowanej gwarancji na wykonane prace, ustalony według informacji zawartych w udostępnionych dokumentach, przy zastosowaniu cen części oryginalnych dla tego pojazdu i średniej stawki za roboczogodzinę obserwowanej w regionie (...) w roku 2014 wyniósłby brutto 5.594,09 zł.

/opinia biegłego k. 85-94, kalkulacja naprawy k. 95-99/

W związku z przelewem wierzytelności oraz nową wyceną, powódka wystosowała w dniu 12 grudnia 2016 r. do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 3.381,64 zł (= 5.792,87 zł należnego odszkodowania - 2.411,23 zł kwoty wypłaconej bezspornie) wraz z zawiadomieniem o przelewie wierzytelności.

/przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 22, zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 24/

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd poczynił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów i opinii biegłego. Wnioski opinii biegłego Sąd przyjął za własne ustalenia i ocenił, że opinia była pełna, spójna i rzetelna.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą żądania strony powodowej jest przepis art. 822 k.c., zgodnie z treścią którego przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający przy czym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

W sprawie sporna była wysokość stawki rbg oraz rodzaj części użytych do naprawy pojazdu.

Obowiązek udowodnienia szkody i jej wysokości, jaka powstała w wyniku kolizji drogowej spoczywał na powódce. Zgodnie bowiem z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia fakty spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Z kolei z przepisu art. 232 wynika, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, które mają uzasadniać jego żądanie, zaś pozwany wypowiedzieć się co do tych faktów, a nadto przedstawić własne twierdzenia na uzasadnienie poniesionych przez niego zarzutów.

Odnośnie wysokości szkody należy powołać art. 361 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Zasada ta ma zapewnić poszkodowanemu całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, w granicach normalnego związku przyczynowego. Zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, strona pozwana jak ubezpieczyciel powinna wypłacić odszkodowanie w wysokości by powód mógł naprawić szkodę w pełnym zakresie.

Przepis art. 361 § 1 k.c. wiąże odpowiedzialność tylko z normalnymi następstwami zjawisk stanowiących jej podstawę.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła kwoty 3.381,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Oczywistym jest, że nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek poszkodowanego zapobiegania szkodzie i zmniejszenia jej rozmiarów (art. 354 § 2, 362 i 826 § 1 kc). Na zobowiązanym powinien w związku z tym ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji – gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do odczuwalnego wzrostu składek ubezpieczeniowych.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd nie stwierdził, że elementy samochodu były uszkodzone a zakwalifikowane do wymiany były wcześniej naprawiane lub były to części nieoryginalne (bez gwarancji i akceptacji producenta pojazdu). Wątpliwości czy nowe części zamienne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190) w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie SN III CZP 85/11).

Naprawienie pojazdu winno być nastąpić z uwzględnieniem technologii i norm naprawczych określanych przez producentów pojazdów. Do szacowania takich kosztów stosuje się programy komputerowe oparte na normach naprawczych podawanych przez producenta dystrybutorowi programu. Najbardziej dokładnym i zawierającym najpełniejsze i najdokładniejsze bazy danych jest program AUDATEX. Przy analizach kosztów naprawy w tej sprawie posłużono się takim programem. W kalkulacji uwzględniono wszystkie niezbędne do prawidłowej naprawy operacje technologiczne oraz ceny części oryginalnych, związane z kwalifikacją uszkodzeń przez pozwanego. Sąd przyjął kwalifikacje i rozmiar uszkodzeń po analizach stanowisk stron postępowania oraz w porównaniu z dokumentacją faktyczną. Koszt naprawy pojazdu w styczniu 2014 r. uwzględniając zastosowanie w naprawie części oryginalnych, przy stawce wynagrodzenia za roboczogodzinę na poziomie 100,00 zł netto (takiej jak zastosowała strona powodowa) wyniosłby brutto 5.594,09 zł.

Reasumując: Sąd uznał, że uzasadnioną kwotę 3.182,86 zł. Powyższa kwota wynika z różnicy pomiędzy kosztem naprawy pojazdu w styczniu 2014 r. w kwocie 5.594,09 zł, uwzględniając zastosowane w naprawie części oryginalne, przy stawce za roboczogodzinę na poziomie 100 zł netto, a kwotą 2.411,23 zł przyznaną przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i zasądził je od dnia 27 stycznia 2017 r. Powódka domagała się odsetek ustawowych od dnia 25 stycznia 2014 r., tj. od dnia następnego, w którym K. N. i

M. N. doręczono decyzję o przyznaniu i wypłacie odszkodowania w wysokości 2.411,23 zł. Sąd ustalił, iż powódka przedstawiła jedynie potwierdzenie nadania wezwania do zapłaty. Brak jest natomiast potwierdzenia przez pozwanego otrzymania wezwania do zapłaty. Sąd uwzględnił odsetki za opóźnienie od dnia 27 stycznia 2017 r., tj. od dnia wniesienia pozwu. Powódka od początku domagała się konkretnej kwoty odszkodowania wraz z odsetkami, dlatego Sąd zasadnie potraktował wniesienie pozwu za datę skutecznego wezwania do zapłaty tego odszkodowania. W takim przypadku wedle orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2002 r., I PK 88/02 (LEX nr 578131), rolę wezwania do spełnienia świadczenia, o którym mowa w art. 455 k.c. „można przypisać doręczeniu dłużnikowi odpisu pozwu, w którym – zgodnie z art. 187 § 1 k.p.c. – zostaje dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe – dochodzona kwota pieniężna. Taką samą rolę spełnia pismo procesowe wskazujące takie żądanie. Określenie jako przedmiotu żądania kwoty pieniężnej powoduje ten skutek, że w razie niespełnienia tego świadczenia, dłużnik popada w opóźnienie, a z tym faktem art. 481 § 1 k.c. wiąże się obowiązek zapłaty odsetek za czas opóźnienia”. Skoro powódka od samego początku domagała się określonej kwoty od pozwanego, to Sąd potraktował doręczenie pozwu za moment wymagalności tego roszczenia. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w 95%. Łączne koszty poniesione przez powódkę wyrażają się kwotą 1.404,57 zł, w tym kwotą 17 zł uiszczoną tytułem opłaty za pełnomocnictwo, kwotą 300 zł uiszczoną tytułem zaliczki na biegłego zaksięgowanej pod pozycją 500019209702, kwotą 187,57 zł tytułem części wynagrodzenia biegłego, kwotą 900 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika. W zakresie wynagrodzenia pełnomocnika powódki Sąd orzekł na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1667) w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa. Łączne koszty poniesione przez pozwanego wyrażają się kwotą 1.404,57 zł, w tym kwotą 17 zł uiszczoną tytułem opłaty za pełnomocnictwo, kwotą 300 zł uiszczoną tytułem zaliczki na biegłego zaksięgowanej pod pozycją 500018964741, kwotą 187,57 zł tytułem części wynagrodzenia biegłego, kwotą 900 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika. W zakresie wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego Sąd orzekł na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1667) w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa. Mając na uwadze wynik postępowania Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.262 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.